

žjb na Svíčkách 2023

„Svíčky jsou těžké.“ „Svíčky jsou drsné.“ „Svíčky jsou zhulené.“

Poté, co jsem loni našel dalších pár magorů, kteří by se mnou obrázeli šifrovačky, vytyčil jsem si za cíl navštívit jich během roku pokud možno co nejvíc. Svíčky sice беру za poněkud vyšší ligu, ale protože jsme na Tmou i na NaPALMně dopadli nad očekávání dobře (očekávání byla fakt nízká, pozn. red.), vábily mě čím dál víc, a že byly kousek od Brna, svolal jsem tým a přihlásili jsme se.

První šokec jsou stránky; no zrovna *šifrovací* hra by mohla to HTTPS... ale tak aspoň po nich neputují žádné důvěrné údaje, protože e-mail ani přidělené heslo se nedají změnit a informatik ve mně si rve vlasy.

Ve vlaku do Kyjova zjišťujeme, že nikdo nechápe herní systém. „Já pokaždé v těch pravidlech najdu něco nového.“ Docházíme ale k tomu, že cokoli s Bezvíčkem a Turniketem v podstatě nemusíme řešit, protože jako tým krátkého doletu na Turniket vůbec nedojdeme, ať už je to cokoli. Vzájemně si sdělujeme, že dnes nikdo nejsme ve formě.

Že bylo to pivo na startu špatný nápad, je mi jasné hned po prvním doušku, ale co naplat, holt to budou muset chvíli odluštit abstinenti. Díky nováčkovi v týmu se ze startu dostáváme dřív než jako poslední, ale je nám to houby platné. Hodinky jsou tak krásně uprostřed, že prostě *musí* být ten nepárový prvek (ať už jsou stopy a lemy cokoli), a tak zkoušíme hromadu postupů s hodinami – je přece jasná krátká a dlouhá ručička (a co znamená tvrdá a měkká ručička určitě časem vyplyne). Můžeme se utěšovat, že jsme prostě jen moc mladí na koncept náramkových hodinek a jejich přezdívek.

Sice se nás od začátku snažím připravovat na to, že když na jiných šifrovačkách končíme v půli žebříčku a sem chodí jen ta horní polovina, celkem logicky skončíme dole a není to žádná ostuda; hlavně si zaluštit; ale popravdě – volat si o nápovědu hned na první šifře (a zřejmě jako jediní) úplně týmové morálce nepřidává. Stále zjišťujeme, jak vlastně hra funguje (například si při odchodu všímám, že jsme dostali tabulku na vyplňování příchodů a odchodů a o chvíli později zaregistruji i tabulku s upřesnitky).

- To je zajímavé, že nikdo nešel po modré.
- No ony se možná další šifry po deadu berou na jiném stanovišti, u lokací loňských šifer to bylo samé „alternativně“.

Máme radost, že druhou šifru máme po deseti minutách hledání za deset sekund hotovou. Nemáme radost, že stále nechápeme herní systém.

- No počkat, ona ale začíná a končí stejným písmenem jako končila ta předchozí.
- Takže to nebyla dvojka?
- Cože, tady jsou terénní nápovědy? /o\

Při přesunu na Hrádek se málem pohádáme, kdo a kam naviguje a při příchodu už je na stanovišti pusto. Podle statistik nám luštění trvalo hrozně dlouho, ale já si pamatuji jenom všeobecné zlepšení nálady po startovním fiasku, že jsme aspoň na toto přišli. Je přibližně čas, kdy jiné šifrovačky teprve začínají, tak se aspoň můžeme vymlouvat, že je to důvod, proč nám to začíná myslet až teď.

No, i když myslet. Po asi hodinové dohledávce bunkru usedáme k šifře stejnou měrou povzbuzeni a zděšení, že kolem ještě pár týmů luští. Mlátíme do toho různými způsoby – „je to 9×8 , ale kdybychom mezi ty dva tajenkové sloupce přidali ještě jeden, tak je to sudoku!“ a „k tomu severnímu pólu se dá vepsat JIH a k tomu obratníku raka se vleze KOZOROHA, no není to podezřelé?“ Zahrada už chce volat pro nápovědu, ale já jsem odhodlán mlátit do toho dál. Po objevení tvarů (kapka je fakt koule?) nevěříme, že „hora lenoch“ je fakt všechno a zkusíme z toho vytrást ještě něco. Když nic nepadá, míříme značně skepticky na Horu.

Na té posedává ještě větší množství týmů, což je báječné znamení, že předpovídaná bouře nás zastihne právě tady, i kdyby přišla za svítání. Hodnou chvíli po objevení, že orientovaný graf je acyklický (mělo to vlastně význam?) a hledání cest po a proti šipkám voláme („cože, tady jsou neterénní nápovědy?“) a scházíme na cestu, ať nás liják zastihne aspoň na asfaltu. Objevujeme stupeň vrcholu, vyrábíme torus a pak bych přísahal, že všechno co je v řešení jsme zkusili (měli jsme i diagonály – oddělovače), ale zřejmě blbě. Byl bych ochoten zkoušet to dál, ale nakonec takticky deadujeme, abychom před bouří sešli na nějaké lepší místo, nejlépe do dědiny s přístřešky.

To se skoro splnilo, leč bouřka nás stejně zastihla při přesunu a okolní přístřešky byly vesměs obsazené. Zdrobnělinová šifra se nám zdá jaksi jednoduchá a nevěříme, že s ní máme dělat fakt tohle. Zřejmě proto to neděláme, ale netuším, co teda děláme. (Mám pocit, že tohle se u nás děje naprosto pokaždé. Žjb.) O pár selhání v abecedě později vyrazíme trochu sklesle na pěti-? šestikilometrovou cestu ke Kolomaznici.

– Já jsem myslel, že Svíčky jsou drsné těma šiframa, ne cestama.

O dobrou hodinu a čtvrt později s povděkem doplňujeme vodu do lahví a rozbíjíme tábor. Chci spojovat pojmy se zvířátky do elka a vůbec mi nedopíná, že by to třeba mohlo vést na semafor. Tak to zkusíme do přímky a nedopíná to furt. Zahrada by opět volal a já jsem opět odhodlán to ubít. Volat koneckonců můžeme i po krátkém šlofíku. (Věřím, že si jednou zvládneme rozplánovat spaní tak, aby vždycky aspoň někdo luštil; dnes to však nebude.) Drobné prospání (mohly to teda být tak dvě hodiny, ale co, spěcháme snad někam?) zjevně pomohlo a zanedlouho putujeme k pomníku, po němž jsem na mapě pokukoval hned po začátku šifry.

Na Mafii spím, zatímco se spoluhráči snaží dostat pravidla pro sčítání vektorů v polském kříži. Po probuzení na mě čeká „JIZNI HOSP“ a nějaký bordel za tím; protože po prohledání mapy tam ale tu jižní hospodu v Moravanech fakt hodně chceme, nesystematickou opravou domnělé chyby typu off-by-one-chlívek ji nakonec dostaneme. Doteď nevím, jestli to byla haluz, nebo jsme se doopravdy přiblížili nějakému matematickému popsání těch tří krychlí z autorského řešení.

Při přesunu do hospody nám volají orgové, jimž nadšeně oznamuji, že zrovna vcházíme do Moravan (a nevnímám spoluhráče, kteří mi říkají, že to jsou teprve Čeložnice). Představujeme si, že nám volají po třech hodinách od vyprázdnění stanoviště, jestli jsme umřeli (nebo hůř, vzdali hru), ale k našemu překvapení v hospodě při našem příchodu ještě sedí pár týmů a někdo přichází dokonce ještě po nás.

V utopenci se šifra neskrývá a opakuje se situace, kdy Zahrada chce volat a já jsem silně proti. Sedm jazyků, tak to bude sedmisegment! „Vyscrabli mi tam FVE“ (což se nakonec vlastně splní). Filip navrhuje, že státy mají standardní trojpísmenné zkratky a fakt – bereme C-té písmeno z popisu utopence, Z-té z tlačanky a E-té z hermelínu, et voilà. Jsem nesmírně potěšen, že šlo o ty státy a ne jazyky; používání státních vlajek pro jazyky je moje oblíbené nasíradlo. (Jak se česky řekne *pet peeve*?)

U elektrárny je nám divné, že „už“ tam nikdo z hospody není, tak to asi bude průchodovka; nedošlo nám, že všichni ostatní se deadnuvše jídelák odebrali na nějakou delší procházku. Vypadá to jako příjemná šifra a příjemně se u ní na sluníčku usíná; informace z ní sice padají, ale ne dost rychle. Když už je jasné, že na další stanoviště stejně nestihneme dojít, bereme ze zvědavosti nápovědu, ať máme aspoň pocit, že jsme skončili „po tomhle“ a ne „na tomhle“.

– ‚Milí hráči dále,‘ dobrý, funguje; jdeme na vlak

Je už fakt teplíčko a trochu mě mrzí, že nádražní hospoda neoperuje, poněvadž bych si opravdu hrozně moc dal pošifrovačkové pivo. Taktéž mě mrzí, že se nestavíme osobně poděkovat za hru v cíli, protože vlak má jet tak za čtvrt hodiny (a nikomu jinému se tam stejně nechce). Omlouvám se nováčkovi v zácvičku, že jeho první šifrovačka byla trochu drsná, ale on se tváří spokojeně a odhodlaně ještě někdy na nějakou jít, takže mise „šířit kulturu“ byla splněna. Já mám radost, že si můžu odškrtnout legendární šifrovačku (přestože ve mně hlodá pocit, že na ní vlastně nemám co pohledávat) a přemýšlím, jestli jít i příští rok. Protože

– Ty vole, v Aši? Tam se jede šest a půl hodiny!